

[Hanne Reintoft.]

dansk sociallovgivning er der flere, der ikke får, hvad de skal have, end der er folk der misbruger systemet.

Vi er tilfreds med opdelingen i forbigående og varig hjælp, men bestemmelserne om den forbigående hjælp, hvor lovens ord stærkt understreger, at man skal søge at bevare rammerne om personen eller familien mest muligt, undergraver man jo selv med det samme, når man laver vejledende sats af så ringe størrelse, at den ønskede bevarelse af en families normale levestandard bliver en absolut illusion.

Vi har altid lagt forsørgelsesprincippet til grund i vor forsørgslovgivning, og derfor har vi også lagt vægt på vurderingen af den enkeltes trang, således at skønsprincippet er anvendt, når ydelser over forsørgsloven skulle oppebæres. I forslaget til bistandslovcementerer vi dette skønsprincip. Jeg ved, at mange er glade for det, også mange socialarbejdere. Jeg vil sige, at i et samfund som vores, hvor det altid er de svage og de underste, der kommer til kort, er vi meget, meget betænkelige ved at udbygge skønsprincippet. Jeg tror, det er et almindeligt behov og ønske i dansk arbejderklasse, når man kommer i trang, at man ved, hvad man har ret til, at man ved, hvilke kriterier der skal lægges til grund, så man kan gå hen og kontrollere, om man får hvad man skal have. Den skønsmæssige hjælp med hele den snagen i folks privatliv — hvad meget af det, vi med et fint ord kalder socialbehandling, egentlig er — burde også støde de liberale partier, der snakker så meget om personlig frihed. Den eneste grund til, at man accepterer det, er vel, at det går ud over de små. Jeg ved fra almindeligt socialrådgiverarbejde, at lige så snart det er en fin mand, så udsætter man ham i hvert fald aldrig for det, der hedder social behandling lig med udsørgen om alt muligt, der ikke kommer sagen ved.

Jeg har hørt så mange undre sig over — og senest kunne jeg i Søndagsavisen læse, at departementschef Erik Ib Schmidt undrede sig over — at de sociale udgifter steg i takt med velstandsstigningen. Det er nu ikke så besynderligt, for når man lader produktiviteten stige gennem udslidning af arbejdernes krop, når man lader boligågeren florere og lader de fattige betale skat i stedet for de

rige, så er det ikke mærkeligt, at den arbejdende befolkning, og det er jo stadig de fleste, får det dårligt, og så er det ikke mærkeligt, vore sociale udgifter stiger.

Vi er meget utilfredse med det nye ankesystem, fordi vi ved, at en hjælpeløs, privat anke får en ilde fremfart, når den kommer op i ankestyrelsen. Vi ønsker virkelig at få demokratiseret lovgivningen her, idet vi ønsker lokale ankekomiteer, hvor folk kan gå hen alene eller med tredjemand og skriftligt eller mundtligt forelægge deres klage.

Og så vil jeg meget gerne høre, om ministeren ikke vil sørge for, at lige så vel som folk kun har en 4 ugers frist til at anke, så får den sociale ankestyrelse også en 4 ugers frist til at svare. Den er op til et år om det for øjeblikket, og det svarer ikke rigtigt til den hast, folk selv skal have på med at klage over de forhold, der ikke er, som de skal være.

Vi er meget utilfredse med, at den folkelige kontrol næsten er forsvundet i den sociale bistandslov. Det er vores politik, at så store områder som muligt inden for den sociale sektor skal administreres af befolkningen selv, og det er også vores mål, at de store dagpengeydelser skal administreres af fagbevægelsen og arbejdspladsernes tillidsmænd. Ved administrationen af hele forsørgsområdet kunne vi derfor tænke os, at der på landsplan til vejledning af socialministeren blev oprettet et socialt råd. Det skulle samarbejde med forbrugerorganisationerne og med personaleorganisationerne; det skulle holde øje med, hvordan denne lov, der er meget diskutabel, kom til at virke, med de økonomiske og sociale følger. Det skulle holde øje med de forskningsresultater, der kom frem, og det skulle holde øje med, om uddannelserne var rigtige og tidsvarende.

Refusionsreglerne har allerede været genstand for voldsom kritik. Når man forringer statsrefusionen så voldsomt, som vi gør her, og samtidig overlader kommunerne alle udgifter til den rådgivning og vejledning, som man jo bygger så meget på, så kan det selvfølgelig ikke undre, at de i forvejen økonomisk hårdt belastede kommuner foretrækker de ydelser, hvortil der hører en høj refusion. Det er i store træk pensionsydelse, hvorfor man opgiver revalidering og gentilpasning. Man må vide, at man selv med disse